

Izdvojeno • Zdravlje

INTERVJU „Ovo je bila najteža školska godina u mojih 30 godina rada“ – Ivančica Tajsl Dragičević

28. listopada 2020. • by • Dora Marinić

Ivančica Tajsl Dragičević broji 30 godina radnog iskustva kao magistra primarnog obrazovanja, učiteljica savjetnica. Već petu generaciju za redom učiteljica Ivančica u svom razrednom odjelu stvara inkluzivno okruženje za učenike s teškoćama u razvoju. Autorica je knjige *Budi dobar kao Jan* u kojoj opisuje svoj rad s učenikom koji ima **Downov sindrom**, a na brojnim konferencijama daje svoj primjer dobre prakse kolegicama i kolegama koji rade u sustavu odgoja i obrazovanja. U razgovoru s Ivančicom otkrivamo koji su to **izazovi s kojima se ona, učenica s teškoćama i njezina obitelj, ali i čitav razred suočavaju od početka pandemije.**

Već četvrtu generaciju za redom imate uključenog učenika s teškoćama u razvoju. Iz vašeg iskustva, što za djecu s teškoćama u razvoju znači pohađati redovan razredni odjel?

Tako je, razred trenutno pohađa djevojčica s Down sindromom. Do sada sam u tri ranije generacije imala učenike s Down sindromom, a prošlu generaciju po prvi put i učenicu s cerebralnom paralizom. Ja osobno smatram da su integracija i inkluzija izuzetno povoljne za svako dijete, prvenstveno za dijete s teškoćama. Ono živi u našem susjedstvu, neboderu, zgradi, ulici gdje je samo dijete, a djeca su djeca imali oni teškoću ili bilo kakav sindrom ili ne i doista smatram da nema potreba za naglašavanjem, to je normalna situacija. A inkluzija kao takva, obostrano je dobra, kako za dijete uključeno u tu priču, tako i za njegove vršnjake koji se na taj način navikavaju na različitosti.

Ova godina je izazovna za sve, a posebno za stručnjake u području odgoja i obrazovanja. Što mislite koliko je naš obrazovni sustav bio spreman na novonastalu situaciju?

U mojih 30 godina rada, ovo je definitivno bila najteža i najizazovnija školska godina. Nisam baš sigurna da je sustav uopće bio spreman, mislim da smo se snalazili u trenutku situacije koja se izdogađala, ali čini mi se da je sve više prividno funkcioniralo. Osobno smatram da je sve na kraju bilo na pojedincima zato što s velikim brojem ljudi s kojima kontaktiram imam razne informacije kako su to radili. Konkretno moj razred, imali smo razrednu stranicu i svakodnevno smo na nju stavljali nekakvu igru, nekakve dodatne sadržaje koji su pratili gradivo i zadatke koje su dobivali u e-mailu, ali i dodatne izvannastavne aktivnosti kako bi djeca što kvalitetnije provela slobodno vrijeme kojeg su sada imali više.

Sada ste nam opisali i dio online angažmana, znamo da su tu još bili televizijski sadržaji i slično. Na koji način ste nastavu održavali za svoju učenicu s teškoćama u razvoju?

Tako je, tu je bila i nastava na trećem programu HRT-a i smatram da je ta emisija u kratkom vremenu dobro napravljena i da je taj sadržaj bio dobra dopuna svemu što smo učenicima slali. Mogla bih reći da sam prošle godine ja dolazila mojim roditeljima na informacije, tako sam i mamu ove djevojčice kontaktirala, ispitala treba li joj nešto, na koji način joj mogu olakšati, treba li slati nešto dodatno. Svim učenicima, pa tako i njoj, dva puta sam poslala fizičko pismo. Jedno u kojem je bila pjesma koju je trebalo naučiti za priredbu za majčin dan koju smo virtualno odradili, a drugo je bilo pismo u kojem sam im napisala da mislim o njima, da me zanima kako su, htjela sam da vide i da osjete da učiteljica misli na njih i da je ipak tu. Također sam im slala pisma putem e-mail, ali sam zvala i na telefon da ih čujem. Moja djevojčica s teškoćama nije htjela pričati na mobitel jer se sramila pa sam s njom komunicirala preko mame. Njoj inače treba puno, puno više vremena nego ostalima u nekim novim situacijama, onda kad se stekne neka sigurnost, onda se od nje dobivaju rezultati. I ponovno je tu bila naglašena suradnja s asistentom koji je većinu te priče odrađivao, ali po

mojnim smjernicama i uputama. Ja sam slala materijale prilagođene za njezin rad, ali mama je tu također sudjelovala, neke stvari je odrađivala puno više jer, važno je napomenuti, mi smo prošle godine bili 1. razred i mama je djevojčicu ipak puno bolje poznavala.

Već ste u prethodnom pitanju natuknuli, pa koliko je tijekom pandemije značio angažman roditelja?

Angažman roditelja bio je puno veći nego što bi bio inače. Zapravo način i kvaliteta onoga što su djeca radila uvelike je ovisio o tome kakav je angažman roditelja i tu su se osjetile razlike. Konkretno, za učenicu s teškoćama ključna je bila suradnja roditelj-dijete-asistent kako bi ona dobila što je moguće više u toj situaciji. Zahvaljujem i njezinim, ali i svim roditeljima na angažmanu koji je bio izuzetno važan i što su nam u tom pogledu pomogli.

Kako je djevojčica prihvatila takav način rada, odnosno školu na daljinu?

Ma njoj je nedostajala škola, to je bio najveći problem. Ona je dijete koje je baš voljelo ići u školu, to joj je baš teško palo. Kod kuće je sve odrađivala, ali sada se najbolje vidi s kojom radosti ona dolazi u školu.

Izuzev toga, možete li izdvojiti druge najveće izazove s kojima ste se vi kao učiteljica, roditelji i djevojčica suočili u takvom načinu rada?

Kod djece s teškoćama u razvoju su ti izazovi definitivno još izraženiji nego kod druge djece. Također, općenito je taj novi način poučavanja teži, a posebno za nas koji smo starije generacije. Recimo, moja djevojčica i inače ne prihvaća baš učenje putem tehnologija. Radi njezinih specifičnosti učenje joj je puno lakše s konkretnim materijalima i to posebno nedostaje. Recimo njoj je puno više značilo to što su oni imali napravljenu svoju ploču s kredom nego vidjeti to na tabletu, ali naravno da su na tabletu neki sadržaji bili objašnjeni jer nisu mogli biti drugačije – uvećana slova za čitanje, povezivanje i slično. Samo, drugo je kad imate na tabletu na jednoj strani 5 kuglica i na drugoj 5 pa je označeno da je to jednako ili kad ih ispred sebe imate na vagi. Ta konkretizacija je njoj jako falila.

Jeste li po povratku u školske klupe primijetili promjene kod djevojčice?

Kao što sam rekla ranije, najviše sam primijetila koliko joj je nedostajala škola. Ja svaki dan vidim da je ona sretna što se vratila u školu i što smo zajedno. Iako općenito, kod svih učenika, vidimo koliko sada rupa u usvojenim znanjima krpamo, zahvaljujući velikom angažmanu obitelji i asistenta one su kod ove djevojčice daleko manje no što su mogle biti. Ono što smo svi učili ponovno, pa tako i ona, su svakako razredna pravila ponašanja, kojih se u školi i dalje moramo držati. Zapravo smo taj prvi razred i ono što se tada uči, prenijeli u drugi razred.

Kako nastava izgleda u ovim novo normalnim okolnostima i kako ona utječe na djecu s teškoćama?

Da, svima nam je to novo i drugačije. Ono što je njoj poseban problem je što svoje emocije izražava grljenjem i sada imamo novu situaciju koju pokušavamo riješiti i pronaći neke nove načine izražavanja tih emocija. Također, zabranjeno nam je miješanje s drugim razredima, odmore provodimo u razredu, a našu školu pohađa i njezina starija sestra. Teško joj pada to što ne smije otići kod sestre jer ipak joj je ona ranije pružala utočište i sigurnost. Ono što se događa, a generalno je dobro, puno češće pranje i dezinficiranje ruku, no ona ima, radi specifičnosti sindroma, osjetljivu kožu koja je sada radi toga nadraženiya. To su ti neke nove situacije s kojima se susrećemo, ali ih u hodu rješavamo i snalazimo se. Nadamo se da novog zatvaranja neće biti i doista me strah što i kako će biti ukoliko do njega dođe. Sada jesmo na njega spremniji, ali iz prethodnog iskustva vidimo da za bilo koje dijete, pa tako i za djecu s teškoćama školu ništa ne može zamijeniti.

*Tekst je objavljen u sklopu projekta poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije

O autoru

Dora Marinić

Magistra edukacijske rehabilitacije. Vlasnica obrta Sinapsus, kabineta za edukacijsko-rehabilitacijsku podršku. Voli povijest, prirodu i životinje. Slobodno vrijeme provodi putujući i otkrivajući skrivene kutke Lijepe naše.

[Pogledaj sve objave](#)